

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: U. M., narozený X, státní příslušnost X, nyní pobytem H.,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,
v řízení o žalobě ze dne 7.8.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.8.2019 č. j. OAM-332/LE-BA02-P15-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 7.8.2019 předanou k poštovní přepravě dne 15.8.2019 a soudu doručenou dne 16.8.2019 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 1.8.2019 č. j. OAM-332/LE-BA02-P15-2019, kterým bylo rozhodnuto tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen **zákon o azylu**), zamítá jako zjevně nedůvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

2. V žalobě žalobce nejprve v obecné rovině namítal porušení ust. § 2 odst. 1, § 3, § 50, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**), a § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu. Dále namítal, že žalovaný správní orgán neměl zamítnout žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou, neboť žalobce uvedl skutečnosti o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí vážná újma. Obává se totiž trestního stíhání v X, kde pracoval pro soukromou firmu spravující veřejné zakázky, pro ředitele společnosti bral úplatky a nyní je s ním v zemi původu zahájeno trestní stíhání a chodí mu předvolání k soudu. Také poukázal na skutečnost, že správní orgán sám v rozhodnutí o jeho zajištění ze dne 25.7.2019 č.j. OAM-332/LE-BA02-VL13-PS-2019 uvedl, že nebude aplikovat ustanovení § 16 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán dále vyčítá žalobci, že nepodal žádost o mezinárodní ochranu dříve, avšak dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 18. 6. 2019 sp.zn. 8 Azs 27/2019 by čas podání žádosti neměl jít sám o sobě k tíži žalobce a správní orgán nemůže z tohoto důvodu žádost a priori posuzovat jako účelovou k legalizaci pobytu. Dále namítal, že žalovaný nesprávně posoudil jeho výpověď na policii v řízení o správním vyhoštění (č.j. KRPA-340416-13/ČJ-2017-000022-ZAM), kdy uvedl, že mu k návratu do domovského státu nebrání žádné překážky, ale řízení probíhalo již v roce 2017 a za 2 roky se mohla situace změnit. Žalobce rovněž dle svého vyjádření nemusel rozumět váze této výpovědi a nevyhodnotil ji jako možnost pro uvedení azylových důvodů. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí).*
3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 20.8.2019 č.j. OAM-565/ZA-ZA12-HA08-2019** bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu zamítá jako zjevně nedůvodná. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že dne 21.6.2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen **ČR**). Následně dne 8.7.2019 poskytl údaje k podané žádosti a konkrétně sdělil, že je státním příslušníkem X, z hlediska etnické příslušnosti je X, muslimského vyznání a není politicky aktivní; je rozvedený, má dvě děti, které pobývají v X. Z vlasti letecky odcestoval v březnu 2017 do X, odkud autobusem pokračoval přes Polsko do Prahy. Na území ČR vstoupil v červnu 2017. V Evropské unii (dále jen **EU**) nikdy před tím nepobýval a nežádal o mezinárodní ochranu. Aktuálně žádá o udělení mezinárodní ochrany z důvodu, že pracoval jako řidič vysokého úředníka, který byl šéfem stavební firmy a jehož podpláceli, aby dostali výhodnou zakázku. Úplatky přitom, přebíral žalobce, nic nepodepisoval, vše podepisoval šéf. Když se změnil režim, nebyl už šéf na původním místě, a ostatní firmy vyžadovaly dle slov žalobce peníze po něm. Přestože dle svých slov nic neprovedl, hrozilo mu vězení, takže byl nucen prodat dům, čímž část splatil, ale nestačilo to. Vyřídil si dokumenty a pas a odjel do zahraničí. Bratr mu následně sdělil, že mu přišlo čtvrté předvolání k soudu. Žalobce se bojí vrátit domů, aby ho nezavřeli. Se žalobcem byl dne 11.7.2019 proveden pohovor.
- V průběhu správního řízení tak bylo objasněno, že důvodem pro podání žádosti je obava žalobce z trestního stíhání ve vlasti z důvodu přijímání úplatek, a dále snaha o legalizaci pobytu v ČR, neboť zde již nemohl legálně pobývat. Správní orgán shledal, že žalobce svou žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, neboť byl již za tímto účelem umístěn do zařízení pro zajištění cizinců, a svou žádost již mohl podat dříve. Žalobce sám

opakovaně uvedl, že v ČR pobýval na základě polského víza, které mu neumožňuje vykonávat pracovní činnost, proto mu bylo uděleno správní vyhoštění, a na základě dohody s advokátem se nejprve snažil podáním odvolání toto vyhoštění zrušit a získat zde pobytové oprávnění. Až v okamžiku, kdy se mu toto nepodařilo, a po udělení správního vyhoštění, výjezdního příkazu a jeho umístění do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění, se rozhodl požádat o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán shledal jako nedůvěryhodná žalobcova tvrzení ohledně pohnutek k opuštění vlasti. Žalobcem uvedené trestní stíhání ve vlasti nelze považovat za skutečnost relevantní z hlediska zákona o azylu, tedy jakkoliv diskriminační jednání státních orgánů či bezpečnostních složek proti jeho osobě zapříčiněné rasou, národností či jinými důvody, nýbrž jako zcela legitimní snahu o jeho případné postižení v souvislosti s jím páchanou trestnou činností, která je postihována i v ČR. Žalovaný dále poukázal na rozpory v žalobcových výpovědích, které podporují závěr, že tvrzení ohledně údajného trestního stíhání jsou smyšlená a účelová. Žalobce o těchto skutečnostech rovněž vůbec nehovořil v rámci řízení o správním vyhoštění, kde naopak tvrdil, že jeho návratu do vlasti nic nebrání. Rovněž tvrdil, že neví, jaký trest mu hrozí, či v jakém stádiu se trestní řízení nachází, a nedokázal vysvětlit, proč by údajní úplatkáři sami nahlásili svou trestnou činnost na policii. Opakovaně sdělil, že trestní stíhání bylo zahájeno v roce 2016, tedy před jeho odjezdem, přesto mu začala předvolání chodit až po jeho odjezdu. Žalobce nevěděl, co bylo důvodem pro předvolání, jen si vyvodil souvislost s korupčním jednáním. Všechny rozpory a nejasnosti ve výpovědích vysvětloval slovy, že neví a nedokáže si to vysvětlit, což správní orgán utvrdilo v závěru, že údajné obavy z trestního stíhání jsou zcela neoprávněné a účelově uvedené s cílem vyhnout se vyhoštění z ČR. Vzhledem k výše uvedenému dospěl žalovaný k závěru, že žalobce podal svou žádost pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Zároveň neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma dle § 14a zákona o azylu. Žádost žalobce proto žalovaný zamítl jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 29.8.2019** nesouhlasil s žalobními námitkami, neboť neprokazují žalobcem namítaná porušení zákonných ustanovení. Při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobcem a přihlédl k nim. Shromáždil k nim adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. Žalovaný vycházel z relevantních a aktuálních podkladů a ze sdělení samotného žalobce. Ten poskytl informace velmi rozporuplné již v rámci tohoto správního řízení. Námitku nemístného zohlednění žalobcových sdělení v rámci řízení o správním vyhoštění považoval správní orgán za zcela nepřípadnou. Dovolává-li se snahy vyhnout se svými tehdy nepravdivými tvrzeními zajištění policií, ač již v té době existovaly důvody, které uvádí nyní jako zdroj svých obav z návratu do X, pak je taková argumentace naprosto nepřijatelná. Žalobce si byl dostatečně vědom své situace, když po domluvě s advokátem si žádost o mezinárodní ochranu ponechával v záloze „jako pojistku“ pro případ, že by se mu jeho zdejší pobyt nepodařilo legalizovat jinak. Přesto, že si byl vědom možnosti oddálit svůj návrat do vlasti právě tímto krokem, tedy prostřednictvím iniciování řízení o udělení mezinárodní ochrany, jeho žalobní tvrzení

dokládá, že obsah svých sdělení neváhal účelově měnit dle aktuálních potřeb bez ohledu na realitu. Žalovaný nesouhlasil ani s námitkou směřující do odůvodnění rozhodnutí o zajištění ze dne 25.7.2019, neboť nynější žaloba směřuje proti rozhodnutí jinému. Nadto z uvedeného rozhodnutí jasně vyplývá, že jeho odůvodnění bylo formulováno v situaci, kdy správní orgán teprve zvažoval možnosti svého dalšího postupu vzhledem ke stavu věci zjištěnému ke dni vydání rozhodnutí o zajištění. K posouzení možnosti dřívějšího podání žádosti o mezinárodní ochranu je správní orgán veden samotnou zákonnou dikcí, nikoli vlastní svévolí či snahou jednat v rozporu s judikaturou. Žalovaný uvedl, že zcela důvodně uzavřel, že žalobce podal svou žádost pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ač mohl požádat o mezinárodní ochranu dříve, a současně neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo, že mu hrozí vážná újma dle § 14a zákona o azylu. Důvody k aplikaci ustanovení § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu byly naplněny. Žalobce v průběhu správního řízení a ani nyní v žalobě nepředložil skutečnosti, jimiž by mohl správnost a zákonnost závěrů vyslovených správním orgánem zpochybnit. Závěrem žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 1.8.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 29.8.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 1.8.2019 žalobci předáno dne 2.8.2019.
6. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
7. Podle **§ 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu** žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
8. Podle **§ 12 zákona o azylu** platí, že: „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

9. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle **odst. 2 citovaného ustanovení** se za vážnou újmu považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
10. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 1.8.2019, avšak soud ji neshledal důvodnou s ohledem na níže uvedené. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
11. Zdejší soud nejprve uvádí, že výčet ustanovení právních předpisů uvedených v žalobě, k jejichž porušení mělo ze strany žalovaného dle žalobce dojít (ust. § 2 odst. 1, § 3, § 50, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu), nelze považovat za žalobní body, neboť žalobce neuvedl, v čem konkrétně porušení uvedených ustanovení spatřuje (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58), a proto se jimi soud v souladu s výše uvedenou judikaturou nezabýval.
12. Stěžejní žalobní námitkou žalobce brojil proti postupu žalovaného, který zamítl žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou dle ust. § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu, přestože žalobce uvedl skutečnosti o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo že mu hrozí vážná újma dle § 14a zákona o azylu. Soud se s námitkou vypořádal následovně. Z listiny nazvané jako Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 8.7.2019 a z Protokolu o pohovoru k žádosti ze dne 11.7.2019 vyplývá, že žalobce pobývá v ČR již od roku 2017, když přijel z Polska na polské vízum. Předtím vycestoval letecky z X (domovský stát žalobce) na základě výjezdního povolení do X v X. Žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal dne 21.6.2019, tedy až ve chvíli, kdy byl rozhodnutím ze dne 25.6.2019 č.j. OAM-332/LE-BA02-VL13-PS-2019 zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců v Balkové za účelem realizace správního vyhoštění, které mu bylo uděleno rozhodnutím ze dne 20.9.2017 č.j. KRPA-340416-13/ČJ-2017-000022-ZAM. Jako důvod své žádosti žalobce uvedl, že se nechce vrátit do svého domovského státu, neboť si je vědom své nelegální činnosti spočívající v přebírání úplatků pro svého zaměstnavatele, a bojí se, že ho na letišti v X zatknou, neboť mu chodí do země původu dopisy od soudu, a má za to, že je proti němu vedeno trestní stíhání z důvodu výše popsané nelegální činnosti.
13. Problematikou aplikace ust. § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu se zabýval NSS např. ve svém rozhodnutí ze dne 3.5.2018 č.j. 2 Azs 114/2018-30, ze kterého vyplývá existence čtyř podmínek, při jejichž kumulativním splnění je možné výše citované ustanovení zákona o azylu použít. V uvedeném rozhodnutí NSS uvedl: „*Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne*

15.8.2008, č.j.5 Azs 24/2008 – 48, publ. pod č.1724/2008 Sb. NSS (na který navazuje řada dalších rozhodnutí napříč senáty, viz např. již zmiňovaný rozsudek č.j. 4 Azs 10/2010 – 99, či usnesení ze dne 26.9.2012, č.j. 8 Azs 28/2012 – 24), uvedl, že „zčl.13 a 18 kvalifikační směrnice (směrnice Rady 2004/83/ES) ve spojení s čl.23 odst. 4 písm. i) a) procedurální směrnice (směrnice Rady 2005/85/ES) vyplývá, že žádost o mezinárodní ochranu lze posoudit jako zjevně nedůvodnou, pokud žadatel podává žádost „pouze“ proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon dřívějšího anebo blížícího se rozhodnutí, které by vedlo k jeho vyhoštění, přičemž podání žádosti po obdržení rozhodnutí o správním vyhoštění a priori nevylučuje, že mu bude udělen azyl nebo doplňková ochrana, pokud mu hrozí pronásledování z azylově relevantních důvodů, resp. skutečné nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany“. Nejvyšší správní soud tedy deklaroval, že k aplikaci předmětného ustanovení nestačí pouhý fakt, že žadateli o mezinárodní ochranu bylo uloženo správní vyhoštění nebo mu hrozí vydání k trestnímu stíhání do ciziny, ale stanovil tři podmínky, jejichž naplnění je třeba, aby mohl být aplikován §16 odst. 1 písm. b) zákona o azylu: „(1)zda hrozí stěžovateli vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny [k výkladu této podmínky viz bod IV. a) rozsudku]; (2) zda mohl žadatel požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve; a (3) zda je z postupu žadatele patrné, že žádost o mezinárodní ochranu podal „pouze“ s cílem vyhnout se tomuto hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny.“ S ohledem na změnu právní úpravy od doby vydání výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j.5 Azs 24/2008 – 48 je třeba splnit ještě další podmínku, a to, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí újma podle §14a téhož zákona.“ (zvýraznění provedl krajský soud).

14. K první výše uvedené podmínce (zda žalobci hrozilo vyhoštění, vydání či předání do ciziny) je nutno konstatovat, že tato byla splněna, neboť žalobci bylo pravomocným rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. města Prahy ze dne 20.9.2017 č.j. KRPA-340416-13/ČJ-2017-000022-ZAM uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území EU v délce 1 rok. Uložené vyhoštění žalobce dobrovolně nevykonával.
15. Splněna je i druhá podmínka, tedy zda žalobce mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat dříve. Z výpovědi žalobce vyplývá, že pobývá na území ČR od března 2017, to bylo k okamžiku podání žádosti (tj. k 21.6.2019) více než dva roky. Po celou tuto dobu mohl žalobce o mezinárodní ochranu požádat. To, že tak neučinil, jde nyní pouze k jeho tíži. Žalobce sám ani netvrdil, že by předmětnou žádost nemohl během svého pobytu na území ČR podat.
16. Za splněnou považuje zdejší soud i třetí podmínku - zda je z postupu žalobce patrné, že žádost o mezinárodní ochranu podal „pouze“ s cílem vyhnout se tomuto hrozícímu vyhoštění. Žalobce sám uvedl, že po domluvě s advokátem se rozhodl, že se bude během pobytu na území ČR prokazovat doklady, které dosud měl (platné polské vízum) a které mu advokát měl zařídit, a pokud to nevyjde, tak požádá o udělení mezinárodní ochrany. O požádání o mezinárodní ochranu se žalobce nakonec rozhodl asi týden poté, co byl převezen do Zařízení pro zajištění cizinců Balková, kam byl převezen za účelem realizace vyhoštění. Z uvedeného je patrné, že žalobce si podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany nechával jako tzv. „poslední možnost“ legalizace jeho pobytu na území ČR až na okamžik, kdy mu již přímo hrozil výkon správního vyhoštění, které mu bylo již

v minulosti uloženo a které sám dobrovolně nesplnil. Z uvedeného postupu žalobce nelze uzavřít jinak, než že podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění.

17. Žalobce neuvedl ani žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí újma podle § 14a téhož zákona, tedy je splněna i poslední čtvrtá podmínka pro aplikaci ust. § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu. V rámci své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ani během osobního pohovoru, žalobce neuvedl žádné tzv. azylově relevantní důvody dle § 12 či 14a zákona o azylu, což žalovaný správně vyhodnotil. Žalobcem tvrzené skutečnosti ohledně jeho údajného trestního stíhání z důvodu jeho vědomé nelegální činnosti v X a s tím související obavy z navrácení se do domovského státu nelze podřadit pod žádné z ust. § 12 či ust. § 14a citovaného zákona. Z žalobcem tvrzených skutečností totiž nelze dospět k závěru, že je pronásledován z důvodu uplatňování svých politických práv a svobody či že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Rovněž nelze uzavřít, že by žalobci hrozila vážná újma spočívající v uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidském či ponižujícím zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážném ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Vycestování žalobce ani není v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
18. Shora uvedené podmínky pro aplikaci ust. § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu žalovaný ve svém rozhodnutí náležitě posoudil a správně dospěl k závěru, že je na místě uvedené ustanovení aplikovat. S postupem žalovaného, který zamítl žalobcovu žádost pro její zjevnou nedůvodnost ve smyslu citovaného ustanovení, se zdejší soud plně ztotožňuje a tuto námitku považuje za nedůvodnou.
19. Na okraj soud rovněž podotýká, že v otázce pohnutek k podání žádosti o mezinárodní ochranu a jeho obav návratu do vlasti souhlasí s názorem žalovaného, že žalobcova tvrzení jsou nevěrohodná a účelová s cílem získat mezinárodní ochranu v ČR. Žalobce se dokonce pouze domnívá, že předmětné trestní stíhání je spojeno s jeho nelegální činností spočívající v přebírání úplatků. Účelovost a nevěrohodnost výpovědi zdejší soud spatřuje např. v rozporných, nejednoznačných či nejistých tvrzeních ohledně doby zahájení domnělého trestního stíhání; zajištění cestovního dokladu a vycestování z X v době, kdy již mělo být dle jedné varianty tvrzení trestní stíhání zahájeno (jednou žalobce tvrdil, že trestní stíhání bylo zahájeno před jeho odjezdem z domovské země a dále, že až poté, co vycestoval); ohledně stadia trestního stíhání či vysvětlení samotných rozporů ve výpovědích. K námitce nesprávného posouzení žalobcovy výpovědi na policii v rámci řízení o správním vyhoštění, kde žalobce uvedl, že mu k návratu do domovského státu nebrání žádné překážky, pak soud konstatuje, že tato je nedůvodná. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný při posuzování žádosti vycházel především z protokolu o pohovoru žalobce ze dne 11.7.2019, který byl proveden k aktuálně řešené věci. Na výpověď žalobce učiněnou v roce 2017 v rámci řízení o správním vyhoštění žalovaný poukázal s cílem prokázat, že žalobcova tvrzení jsou nevěrohodná, když žalobce nebyl schopen vysvětlit, proč v řízení o správním vyhoštění tvrdil, že si není vědom překážky, která by mu bránila v návratu do

země původu a o dva roky pobytu v ČR později žádá o udělení mezinárodní ochrany. Tento postup žalovaného nelze mít v žádném případě nesprávný či rozporný se zákonem. Žalovaný poukazem na rozporná tvrzení demonstroval nekonzistentnost žalobcových výpovědí a z toho vyplývající nevěrohodnost. S uvedeným zdejším soud souhlasí. Nelze brát za důvodný žalobcův argument, že nerozuměl váze výpovědi, kterou učinil v řízení o správním vyhoštění, a že ji nevyhodnotil jako možnost pro uvedení azylových důvodů. Naopak z obsahu spisu vyplývá, že žalobce si byl vědom toho, že může o mezinárodní ochranu požádat kdykoli (tzn., že i azylově relevantní důvody může sdělit kdykoliv), avšak, jak sám uvedl, s touto variantou vyčkával až do chvíle, kdy mu bude skutečně přímo hrozit vyhoštění z ČR. Z uvedených důvodů pokládá soud žalobcovu námitku za účelovou a tím pádem nedůvodnou.

20. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádnou z žalobních námitek neshledal důvodnou.
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 21. dubna 2020

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně